

Margreeth Kooiman

Spagaat

familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Martha trok haar jas aan en bekeek zichzelf in de spiegel. Een vrolijke vrouw met een nonchalant staartje en lachrimpeltjes staarde terug. Nog geen drie weken geleden had ze zich door haar vriendin, Irene, laten overhalen zich in te schrijven bij een datingsite. En nu al had ze haar eerste afspraak. Ze hoopte maar dat Peter net zo vriendelijk was als hij eruitzag.

Ze trok haar regenponcho over haar hoofd, zette haar zwarte zuidwester op en haalde haar fiets uit de schuur. Het was niet ver naar Grand Café Minevitus, waar ze elkaar zouden ontmoeten. Hoogstens tien minuten fietsen. Maar het kwam met bakken uit de lucht, haar auto stond bij de garage en het openbaar vervoer was geen optie. In haar dorp, dat zich over kilometers uitstrekte, kwam de bus maar een keer in het uur. Dat werd dus een rondje doorweekte broekspijpen en soppende voeten.

Onderweg dacht ze aan de vele mailtjes die Peter en zij de afgelopen weken hadden uitgewisseld. Het skypen. Ze wisten al veel van elkaar. Peter was weduwnaar, verdiende zijn geld als fotojournalist en had een dochter van twintig, Heleen. Zij had hem verteld over haar

werk in een interieurzaak. Ook was ze eerlijk geweest over haar scheiding en zo wist hij dat ze twee uitwonende zoons had, Ruben van negentien en Maarten van eenentwintig.

Ze parkeerde haar fiets tegen een boom en keek op haar horloge. Vijf over één. Keurig vijf minuten te laat. Hopelijk zat hij al binnen, want ze hield er niet van alleen aan een tafeltje te zitten. Je zat zo met je eenzaamheid te koop. Helemaal als hij niet kwam opdagen. Aan dat scenario moest ze echt niet denken.

In het halletje trok ze haar regenkleding uit en propte die in een plastic tas. Weifelend stapte ze de grote, drukke ruimte binnen en tuurde met bonzend hart om zich heen. Zou ze hem herkennen? Het leek alsof iedereen haar zat aan te gapen.

Haar blik gleed langs de vele gezichten. Achterin, aan een tafel onder een grote kristallen kroonluchter, zag ze Peter zitten. Hij zwaaide om aan te geven dat hij haar herkende en stond meteen op. In zijn donkere colbertje, witte overhemd en spijkerbroek zag hij er goed uit. Moest ze hem zoenen of een hand geven? Het ging vanzelf, een hand en drie kussen.

“Hoi, wat leuk om je nou eindelijk in levende

lijve te zien,” zei hij, terwijl ze tegenover elkaar gingen zitten. Zijn gezicht straalde. “Hoe ben je hier gekomen?”

“Op de fiets... Het is gelukkig niet ver...” Bijna had ze hem verteld waar ze woonde, maar ze hield zich net op tijd in. Er zaten genoeg engers op internet om te weten dat ze dat niet moest doen. Ze had alle tijd. Vertrouwen moest groeien.

“En jij?”

“Ik ben komen lopen. Een heel eind, maar een stormparaplu doet wonderen. Ik dacht, met een glaasje op, is autorijden niet zo slim.”

Martha glimlachte. Voor het eerst durfde ze hem wat langer aan te kijken. Hij had een markante kop en mooie lichtbruine ogen met een twinkeling erin.

Haar ogen glommen vast ook. Hoewel ze hem natuurlijk nog helemaal niet kende, vertelde iets haar dat het goed zat met deze man. Dat ze haar oude leven en alle ellende definitief had afgesloten en een nieuw hoofdstuk in ging. Een golf van geluk kroop via haar buik naar wangen.

Peter pakte de lunchkaart. “Eh, eens even kijken... Zullen we alvast een wijntje nemen? Dan kiezen we daarna iets te eten uit.”

“Dat lijkt me een goed plan.”

Hij wenkte de ober. Even later hieven ze een glas bubbels op hun ontmoeting. “Op een sprankelende middag!”

“Proost!”

“Ben je al lang aan het daten?” vroeg hij.

Martha schudde haar hoofd. “Eerlijk gezegd zijn die datingsites niets voor mij. Ik zit er pas drie weken op, en dat nog op aandringen van een vriendin. Jij bent eigenlijk de eerste.” Dat klonk op z’n minst vreemd, beseftte ze. Lachend ging ze verder. “Ik bedoel...”

“Je ziet er toch echt niet uit als een muurbloempje,” grapte hij.

“Moet ik dat als een compliment beschouwen, of juist niet?”

Peter trok zijn mond in een grijns. “Nou, ik hou wel van vrouwen met wat levenservaring.”

Aan levenservaring geen gebrek, dacht ze. Met een scheiding en een aantal jaar later een zelfmoordpoging van Ruben had ze haar portie wel gehad. De laatste zes jaar van haar huwelijk met Rob waren kommer en kwel geweest. Rob en zij runden samen een dierenartsenpraktijk en hij had haar min of meer als voetveeg gebruikt. Hij blafte haar met regelmaat af. Wat ze ook deed, nooit was het goed genoeg. Misschien

was dat wel waarom ze deze man zo leuk vond: hij straalde als een zon aan de hemel.

“En jij? Heb je al veel ontmoetingen gehad?” Vreemd genoeg was ze bang voor het antwoord. Wat maakte het nou uit of ze nummer één was of nummer twintig. Ze kon toch moeilijk jaloers zijn op een vrouw met wie het niets was geworden.

“Ach, er waren er wel een paar, maar ik had met geen van hen een klik.” Hij legde de menukaart overdwars op tafel, zodat ze hem allebei konden bekijken. “Zullen we wat te eten bestellen?”

Ze koos een Italiaanse bol met carpaccio en Peter nam een salade met warme geitenkaas.

De ober kwam de bestelling opnemen en terwijl ze op hun eten zaten te wachten praatte ze rustig verder. Peter vertelde hoe zijn vrouw vier jaar geleden was overleden. Dat ze bij een val van haar fiets een schaafwond had opgelopen. Hoe ze al snel hoge koorts had gekregen en wartaal uitsloeg. In het ziekenhuis bleek dat ze bloedvergiftiging had. De bacterie had zo snel toegeslagen dat zij niet meer gered kon worden.

“Och, wat vreselijk moet dat voor je geweest

zijn.” Martha kreeg er tranen van in haar ogen. Het leven kon zo hard zijn. Het leek soms wel of de liefste mensen de naarste dingen te verduren kregen. “En dan had je ook nog de zorg over een puberende dochter.”

Peter wreef haar even over haar onderarm. “Laat me je nou niet verdrietig maken... Ja, het was zwaar, maar we hebben ons er zo goed en zo kwaad als het ging doorheen geslagen.”

Het eten was inmiddels gearriveerd en Martha was blij dat ze haar aandacht naar haar bord kon verleggen. “Mmm, het is heerlijk! Het regent, maar ik heb gewoon het gevoel alsof ik ergens aan de Middellandse Zee op vakantie ben...”

Peter keek haar schalks aan. “Nou, wie weet is het een voorproefje...”

Tjonge, wat moest ze van die opmerking denken? Het was vast lief bedoeld, maar om zo hard van stapel te lopen was nou ook niet nodig. Snel nam ze weer een hap. Ze stelde zich voor hoe ze met Peter een hotelkamer deelde. Nee, dat was echt een raar idee! Stapje voor stapje was haar motto. Hoewel dat niet altijd zo was geweest. Haar scheiding kon je eerder een reuzensprong noemen.

Peter veegde zijn mond af met het servet. Alsof hij gedachten kon lezen, vroeg hij: “Ben je al lang alleen, of stel ik nu een te brutale vraag?”

“Nee, helemaal niet. Het is negen jaar geleden... “ Martha’s gedachten gingen terug naar die ene vreselijk donkere avond waarop het was gebeurd. “Het was een heel moeilijke tijd. Op een avond ben ik het huis uitgelopen en nooit meer teruggekomen...” Hè bah, waarom floepte ze dat nou eruit? Ze moest zich niet té goed bij hem op haar gemak gaan voelen.

Hij keek haar veelzeggend aan. “Daar had je dan vast een heel goede reden voor.”

Peter had gelijk. Op dat moment had haar vlucht volkomen legitiem geleken. Maar het had niet lang geduurd of ze werd verteerd door schuldgevoel. Toch had ze de knop niet terug kunnen draaien. Ze had een vakantiehuisje gehuurd en was blijven zitten waar ze zat. Twee weken lang wist niemand waar ze was. “Is er een reden goed genoeg om je kinderen in de steek te laten?”

Peter pakte haar hand en wreef met zijn duim over haar huid heen en weer. “Geloof me, ik heb genoeg mensenkennis om te weten dat jij die had.”

Martha trok zo geleidelijk mogelijk haar hand terug en legde hem in haar schoot. “Nee, een goede moeder doet zo iets niet.” De gedachte aan Ruben joeg een steek van pijn door haar heen. Ruben had te veel voor zijn kiezen gekregen. Een jaar geleden, na de dood van zijn beste vriend, had ze hem gevonden naast een lading lege paracetamolstrips. Bewusteloos. Te pijnlijk was het om daar nu al met Peter over te praten. Door ogen vol tranen keek ze hem aan. “Dat ik ben weggelopen is een fout die ik mezelf op de een of andere manier moet vergeven... Maar dat lukt me na al die jaren nog steeds niet.”

“Kom, we nemen er nog een.” Met een opgestoken hand trok Peter de aandacht van de ober en hij wees naar hun twee glazen.

Ach, waarom niet? dacht Martha. Wat kan mij het schelen. Het was niet haar gewoonte om op dit tijdstip alcohol te nuttigen. Hoewel ze de laatste tijd soms aan het eind van de middag iets sterkers voor zichzelf inschonk.

Al snel zaten ze aan hun tweede glas, waarvan Martha meteen een grotere slok nam dan de bedoeling was. “En jij?” vroeg ze, “Hoe gaat het alleen zijn jou af?”

Peter leunde iets achterover. “Tja, wat zal ik

zeggen? Een beetje erg veel met een magnetronmaaltijd bij de tv... Zoiets?”

“Ja, dat herken ik wel.” Martha gooide weer achteloos een slok achterover. De scherpe kantjes van haar zenuwen waren er nu wel vanaf. Sterker nog, ze leek wel een verliefde puber. Waar kwam die joligheid ineens vandaan? “Wat denk je, zullen we dat volgende week eens gaan veranderen?” hoorde ze zichzelf zeggen. “Ik ben erg goed in het maken van een Indiase maaltijd.” Een losse flodder waarvan het bloed naar haar wangen schoot.

“Nou, daar zeg ik geen nee tegen. Leuk hoor, kan ik meteen zien hoe je woont.”

Van dat laatste schrok Martha wel even. Ze besepte ineens dat Peter goedbeschouwd nog een vreemde voor haar was. Wat wist ze nou eigenlijk van hem af? En straks wist hij waar ze woonde. Straks zat hij bij haar op de bank, zag hij welke boeken ze las, wist hij naar welke muziek ze luisterde en groef hij zich in haar leven in. Nou ja, ze had zich voorgenomen om voortaan wat meer op haar intuïtie af te gaan en die zei haar dat het goed zat...

Peter keek op zijn horloge. “Zo, ik denk dat ik maar eens ga betalen.”

Terwijl ze op de rekening wachtten, schreef